

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DE MOIÀ A VALÈNCIA

La setmana de la Rita de València ha estat també la del polític Josep Montràs de Moià. Mentre veïem la compacta exalcaldessa valenciana lluitant als mitjans per evitar entrar als jutjats, l'exbatlle de Moià en sortia dels de Manresa amb pas cansat i condemnat. Algú em podrà considerar agosarat per fer-ne paral·lelismes però si em segueixen fins al final en podran comprovar uns quants i valorar-ne l'oportunitat. Tots dos van ser al capdavant dels seus ajuntaments més de vint anys. Van disposar de sengles majories absolutíssimes i aparents consensos amplis en la població que els votava una vegada i una altra. Anunciaven obres i projectes que després hem vist que eren inassolibles econòmica-

ment, inviablès i innecessaris. Es van creure per sobre dels seus conciudadans, als quals repartien abraçades, encaixades i petons des de la superioritat que semblava ser que donava poder sortir al balcó de la casa gran del poble a saludar. Comprovat queda que l'excés d'anys al poder pot acabar torbant els sentits i la percepció de la realitat. I l'extra de posar la mà a la caixa pública directament o per persones interposades ho deixarem a mans dels tribunals competents si s'escau. En aquells anys semblava que tot plegat era molt normal, fins que les clavegueres no han pogut assumir tota la brossa acumulada i han rebenat. Primer, fent-los fora del poder en unes eleccions i, després, havent d'afrontar els processos legals que s'aniran produint

mentre tots es miren de protegir amb aforaments o acords previs. En Montràs ha pactat la primera condemna per no haver fet construir una claveguera en un polígon de la localitat. No deixa de tenir una certa simbologia. Ha estat per no haver fet un desguàs urbà per poder fer passar tota la porqueria que es generava en aquell indret. Moià, com València per Espanya, és el nostre símbol local d'uns altres temps, d'uns en què tot passava, tot anava bé i avall per a alguns, en què els bons eren els teus i els altres només podien callar perquè a la majoria dita silent li (ens) semblava que era millor tenir gent mudada i d'ordre governant les coses de tots, sense tenir en compte aquelles actituds que feien escudella o les propostes que grinyolaven pertot arreu a

rebut de la febre del totxo i les requalificacions de terrenys. Semblava que eren capaços de fer el miracle dels pans i els peixos. Però aquestes meravelles només passaven a la Bíblia i fa molt temps. I en tots els casos, els estem paint amb una ressaca eterna. Mentre sembla que parlem de fets succeïts fa una eternitat i a Llevant i els imputats (ara dits investigats) arriben per desenes, desgrano les declaracions del condemnat moianenc reconeixent els fets pels quals havia de ser jutjat, sobretot per poder pactar amb el fiscal una pena curta de les que no s'han de complir si no es comet cap delictes en els pròxims dos anys. Assumeix la culpa per conveniència en lloc de per convenciment. I la reparació completa dels danys? I el propòsit d'esmena? Tot i que no hi podrà tornar perquè segur que no tindrà mai més responsabilitats

polítiques, caldria dur tot això en la motxilla que suposa reconèixer un delictes de *motu proprio*. Però com dirien alguns de les trames valencianes: «enrere ni per prendre impuls». A la porta dels tribunals explica que al lloc dels abocaments incontrolats no hi havia «ni floretes ni peixos». Entenent-se que en el fons segueix pensant que la sentència acceptada no li correspon i només l'assumeix per evitar mals majors. La lectura asèptica d'aquesta declaració m'indica molt del que realment pensen ell i alguns altres que ens van fer creure que ho feien tot per la pàtria, només per la pàtria i pel bé comú. Sembla que per a alguns la pàtria significa coses molt diferents de les definicions dels diccionaris. Voler estar per sobre del bé i del mal té aquestes conseqüències. Repassin les declaracions dels uns i els altres i comprovaran si tinc raó o no.

POLÍTICA

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

La política, un terme que etimològicament ens recorda el seu origen grec, relatiu als afers de la ciutat (la *polis* clàssica), ha estat sempre present al llarg i ample de la història en tots els pobles estructurats administrativament. Però és en les societats democràtiques contemporànies on aquesta forma part de la quotidianitat d'una manera natural, fent-se visible en tots els àmbits existents: locals, regionals, nacionals i internacionals. La manera com s'organitzen les diverses ideologies amb voluntat de tenir un paper determinant en les institucions públiques s'ha formalitzat

a partir d'unes estructures que coneixem com a «partits». Als darrers temps hi ha un clar retrocés en la credibilitat popular d'aquests organismes, especialment els que han arribat a governar, ja que se'ls associa a la poca efectivitat, el clientelisme o, encara pitjor, la corrupció. Si bé sóc del parer que la majoria de la gent que s'hi fica és honesta, la veritat demostra que s'han produït grans errors de gestió i que nombrosos inútils i perfectes arribistes han acabat acaparant sovint el control i el protagonisme al seu si. Això ens ha portat a veure, al costat del passotisme de bona part de la població, l'augment dels discursos populistes, que proposen fórmules miraculoses per canviar-ho tot. Fins ara les classes mitjanes les veïen amb una certa prevenció, pel seu aire destraler i sovint demagog. Però als darrers temps, aclaparades per una crisi sistèmica que les està escombrant, una part important de gent s'aboca cap a aquests grups antisistema com a càstig i revenja per una situació injusta. Grups polítics, per altra banda, que no volen realment assumir grans responsabilitats a

l'hora de gestionar els afers públics, sinó més aviat manifestar un rebuig de caràcter emocional.

Però, tot i així, reivindico la necessitat de fer política, en majúscules. No es tracta pas d'abjurar dels partits com a tals, sinó de fer-los més oberts, meritocràtics i participatius, sense caure en el vòdèvil de l'assemblea permanent. No és bona l'estratègia del discurs fet amb voluntat de destruir i desprestigiar persones o institucions. I alhora convé, al meu entendre, que hi hagi un ventall polític prou ampli i plural, que sigui la mostra de la diversitat social. Assístitim, de fet, a un materialisme tan accentuat que els ideals es veuen com a sobers i hom s'aboca bàsicament a garantir beneficis concrets: prebendes per als de dalt i subsidis per als de baix. I anar tirant! Desvincular la política de la ideologia suposa mercantilitzar-la i deixar-la en mans dels que proposen guanys concrets. Compte! Carregar-se o banalitzar el sistema polític de partits ens pot abocar perillosament a perdre realment democràcia. I a Catalunya tenim ara l'oportunitat de repensar i modernitzar el nostre sistema polític aprofitant el procés engegat cap a l'estat independent.

Ara bé, i a nivell global, cal ser conscients

també dels grans reptes i les amenaces que tenim davant nostre. Iannis Varufakis, exministre grec d'Economia, que fa ara un any va tenir un gran ressò mediàtic pel seu tarannà en les negociacions a Europa per intentar salvar el seu país de la intervenció econòmica de la troica, ens adverteix que el capitalisme es pot arribar a menjar la democràcia. Òbviament els problemes del seu país no venien donats només pel maquiavel·lisme dels mercats, sinó per una mala gestió interna, en tots els nivells. Ara bé, és també un acadèmic que ha reflexionat prou per oferir-nos idees a tenir en compte. Diu ell que hi ha un grup de gent -rics estalviadors i grans empreses multinacionals- que controla grans quantitats de diners que, en lloc d'invertir-los en activitats productives que podrien generar transversalment els ingressos necessaris per reconduir la situació i eliminar gradualment el deute, prefereix apostar per les activitats especulatives. Si el voleu conèixer més a fons podeu llegir el seu llibre *Economia sense corbata. Converses amb la meua filla*, editat per Destino. En resum, que no es pot deixar tot en mans només del mercat i que per garantir una certa equanimitat i la igualtat d'oportunitats la bona política segueix sent indispensable.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA cartesdirector@regio7.cat

L'estudi de les fotografies antigues de Manresa

JOAN VILA-MASANA I PORTABELLA. MANRESA

■ Voldria amb aquest escrit felicitar la redactora Susana Paz per l'article publicat el dissabte dia 26 de febrer amb el títol «Dues fotos atribuïdes a Valladolid es confirmen com les més antigues de carrers de Manresa». És molt important posar aquests materials a l'abast de tothom i donar-ho a co-

nèixer amb la claredat amb què normalment ho fa. Sobretot quan són temes una mica d'especialistes i la divulgació no sempre és fàcil fer-la de manera senzilla i planera.

Comença l'article fent referència a un article meu, on vaig investigar per primera vegada les fotografies de Manresa fetes pel fotògraf Robert Peters Napper de què en aquell moment es tenia coneixement. Aleshores eren quatre vistes de la ciutat, a les quals cal afegir ara aquestes dues aparegudes fins al dia d'avui. Si bé a l'inici de l'article la senyora Susana Paz en fa menció, en cap punt m'anomena com el seu autor. Se-

gurament per oblit. Voldria afegir que també he estat autor de l'article publicat a la mateixa revista Dovella titulat «Els inicis de la fotografia a Manresa, Benet Cabanes i Prunés», en el qual presento el pioner i la primera persona que va exercir la fotografia d'estudi a la ciutat.

Les dues fotografiades presentades a l'article de la senyora Susana Paz es poden datar, sobre la base del meu estudi, de manera molt precisa. Ambdues fotografies formarien part del mateix conjunt que va fer el fotògraf Robert Peters Napper durant la segona quinzena de juliol del 1863. Aquest

article va ser fet sobre la base d'una fotografia original d'aquest fotògraf existent al meu arxiu; en el qual també hi ha un original d'una de les quatre primeres vistes que va fer el fotògraf Charles Clifford l'any 1860, acompanyant la reina Isabel durant el viatge que va fer a Manresa el dia 5 d'octubre del 1860.

Fetes aquestes precisions, voldria encoratjar el vostre diari a seguir en aquesta línia de presentar la història de la ciutat, de manera entenedora i rigorosa, per tal que pugui formar part de l'entitat de tots els manresans.